

Sygn. akt VIII C 2150/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko T. Z.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. na rzecz pozwanego T. Z. kwotę 2.417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt VIII C 2150/17

UZASADNIENIE

Dnia 30 sierpnia 2016 roku powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko T. Z. o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kwoty 5.471,36zł., na którą złożyła się należność wynikająca z umowy bankowej zawartej przez pozwaną w dniu 13 grudnia 2000 roku. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż na podstawie umowy cesji z dnia 18 maja 2016 roku poprzedni wierzyciel przeniósł wierzytelność na stronę powodową

(pозew, k. 2-5)

Nakazem zapłaty w postępowaniu elektronicznym Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty uwzględniając powództwo

(nakaz k. 5odw)

W dniu 8 sierpnia 2017 roku pozwana reprezentowana przez pełn. złożyła skutecznie sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym wniósł o oddalenie powództwo i zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

(sprzeciw k. 9-10).

Postanowieniem z dnia 6 października 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi .

(postanowienie k. 18.odw.)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 grudnia 2000 roku pozwany T. Z. zawarł z (...) Bankiem (...) S.A. w L. umowę bankową, na mocy której uzyskała środki finansowe.

Wobec niedotrzymania warunków umowy pierwotny Wierzyciel wypowiedział przedmiotową umowę.

(okoliczność bezsporna)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Bezspornym w realiach niniejszej sprawy jest fakt zawarcia przez pozwanego umowy bankowej. W wyniku zawarcie tej umowy pozwany otrzymał środki pieniężne. W związku z naruszeniem warunków umowy pierwotny wierzyciel wypowiedział umowę a zaległość stała się wymagalna.

Powód wystąpił przeciwko pozwanemu z pozwem dnia 30 sierpnia 2016 roku. Zgodnie z art. 118 k.c. dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej termin przedawnienia wynosi trzy lata. Sąd Apelacyjny w Katowicach, w wyroku z dnia 15 listopada 2012 r., w sprawie o sygn. akt I ACa 674/12 (LEX nr 1236387) orzekł, iż „o związku roszczenia z prowadzeniem działalności gospodarczej powinny decydować okoliczności istniejące w chwili powstania roszczenia, przy czym bez znaczenia dla tej kwalifikacji pozostaje przy tym, czy roszczenie powstało w relacji obustronnie profesjonalnej, czy też profesjonalista (przedsiębiorca) występuje tylko po jednej stronie stosunku prawnego, wystarczy, iż podmiotem gospodarczym jest osoba występująca z roszczeniem.”

Natomiast w myśl art. 120 § 1 k.c. termin przedawnienia rozpoczyna swój bieg z dniem, w którym roszczenie stało się wymagalne. W orzecznictwie i doktrynie wypracowany został pogląd, iż roszczenie jest wymagalne, gdy wierzyciel może skutecznie żądać od dłużnika określonego zachowania bądź zaniechania, a dłużnik winien niezwłocznie uczynić zadość żądaniu wierzyciela (por. Kodeks Cywilny, Komentarz, Część Ogólna, red. A. Kidyb, WKP 2012 r.; wyrok SN z dnia 12 lutego 1991 r., III CRN 500/90, OSN 1992, nr 7-8, poz. 137).

Przyjmując za datę wymagalności roszczenia datę 31 grudnia 2000 roku, (koniec roku kalendarzowego, w którym doszło do zawarcia umowy - powód nie złożył bowiem nawet umowy pożyczki) ,roszczenie uległo przedawnieniu w dniu 31 grudnia 2003 roku, a zatem przed datą wytoczenia powództwa. W związku z powyższy strona pozwana zasadnie podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Konkludując, Sąd uwzględnił zarzut przedawnienia zgłoszony przez pozwanego jako zasadny.

Na marginesie wskazać należy, że zarówno w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i w doktrynie, dopuszcza się możliwość nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia na podstawie art. 5 k.c. Podstawowym jednak warunkiem takiej możliwości jest ocena zarzutu przedawnienia jako czynienia przez uprawnionego do jego podnoszenia z przysługującego mu prawa użytku sprzecznego z zasadami współżycia społecznego.

Nie można uznać podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia za działanie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego przewidzianymi w art. 5 k.c. w sytuacji, gdy powództwo zostało wytoczone po blisko 13 latach od momentu przedawnienia roszczenia. Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłoby do wniosku, że wierzyciel mógłby dochodzić przedawnionej należności w dowolnym momencie po upływie terminu przedawnienia, powołując się na zasady współżycia społecznego, co niweczyłoby cel instytucji przedawnienia.

Nadto należy wskazać należy, że powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w ogóle nie wykazał, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanego, wynikająca z zawartej przez nią z pierwotnym wierzycielem (...) Bankiem (...) S.A. umowy bankowej, tym bardziej, że przysługuje mu wierzytelność w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód w ogóle nie wykazał swej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie, gdyż nie udowodnił, że wierzytelność nabyta od cedenta – określona jako przysługująca „wobec dłużnika” i jako wynikająca z opisanej umowy – rzeczywiście istnieje i że ten uprzednio ją skutecznie nabył. Zawodowy pełnomocnik powoda nie złożył do akt żadnych dokumentów, które potwierdzałyby fakt nabywania wierzytelności dochodzonej przedmiotowym powództwem przez kolejnych cesjonariuszy i ostatecznie, które wykazywałyby fakt nabycia praw do niej przez powoda.

Z tych też względów powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Strona powodowa przegrała proces w całości, a zatem jest ona zobowiązana do zwrotu poniesionych przez pozwanego kosztów procesu. Koszty te obejmują wynagrodzenie pełnomocnika z wyboru w stawce minimalne wynoszące 2.4000 zł oraz opłata od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł.

Łącznie kwota 2.417,00 zł pozostaje do zwrotu dla pozwanego.